

Arrest

**nr. 344 053 van 31 maart 2026
in de zaak RvV X / IX**

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. ROELS
Graanmarkt 17
9300 AALST**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 22 oktober 2025 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 18 augustus 2025 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot de vaststelling van het rolrecht van 27 oktober 2025 met referentenummer 132986.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 13 maart 2026 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 23 maart 2026 .

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing is gemotiveerd als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

De heer / mevrouw :

naam en voornaam: A.I.

geboortedatum: 16.09.1985

geboorteplaats: M.

nationaliteit: Turkije

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen de 7 (zeven) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7

[...]

(x) 2° in volgende gevallen :

[x] de vreemdeling verblijft langer in het Rijk dan de termijn waartoe hij gemachtigd is door het visum of de visumverklaring dat of die in zijn paspoort of in zijn daarmee gelijkgestelde reistitel werd aangebracht (art.6, eerste lid, van de wet)

[...]

Volgens het overgemaakte paspoort en visum van betrokkene blijkt dat hij recht had op een verblijf van 30 dagen vanaf 14/12/2024 (datum binnenkomst). Bijgevolg is het regelmatig verblijf van betrokkene nu verstreken.

Bovendien werd de registratie van de wettelijke samenwoning geweigerd.

Ook het feit dat betrokkene beroep heeft ingediend tegen de weigeringsbeslissing van de Burgerlijke Stand geeft hem niet automatisch recht op verblijf.

Bovendien geeft het feit dat betrokkene samenwoont met zijn partner hem niet automatisch recht op verblijf.

In de vragenlijst (in het kader van het recht om gehoord te worden) worden door betrokkene geen extra elementen aangehaald.

Het feit dat betrokkene gescheiden wordt van zijn partner is van tijdelijke duur: de nodige tijd om zijn situatie te regulariseren teneinde reglementair België binnen te komen.

Rekening houdend met alle bovenstaande elementen kan er bijgevolg besloten worden dat deze verwijderingsmaatregel gerechtvaardigd is en dat de verwijdering niet in strijd is met het artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 (waarin staat dat de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening moet houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land).

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst of naar het land waar betrokkene(n) een lang verblijf geniet(en), om op een later tijdstip legaal naar België terug te keren, niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. In zijn arrest (nr. 27.844) dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingbetwistingen het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene(n) zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639

Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van het hoorrecht. Het wordt als volgt uiteengezet:

“Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie heeft de regel dat aan de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (HvJ 18 december 2008, C 349/07, Sopropé, § 49 en HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, 9 37).

Het recht om te worden gehoord impliceert dat de overheid met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en het besluit toereikend te motiveren (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, § 50).

De verplichting tot eerbiediging van de rechten van verweer van de adressaten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken, rust aldus in beginsel op de overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (HvJ 11 december 2014, C 249/13, Boudjlida, § 40).

De wijze waarop een illegaal verblijvende derdelander zijn recht om te worden gehoord moet kunnen uitoefenen voordat een terugkeerbesluit wordt uitgevaardigd, moet worden beoordeeld in het licht van het doel van richtlijn 2008/115, die ziet op de doeltreffende terugkeer van illegaal verblijvende derdelanders naar hun land van herkomst (HvJ 11 december 2014, C249/13, Boudjlida t. Préfet des Pyrénées-Atlantiques pt 45).

In voormeld arrest van het Hof van Justitie wordt voorts aangegeven dat: "46. Volgens vaste rechtspraak van het Hof moeten de bevoegde nationale autoriteiten, zodra is vastgesteld dat het verblijf illegaal is, krachtens artikel 6, lid 1, van richtlijn 2008/115, en onverminderd de in artikel 6, leden 2 tot en met 5, voorziene uitzonderingen, een terugkeerbesluit uitvaardigen (zie in die zin arresten El Dridi, C- 61/11 PPU, EU:C:2011:268, punt 35; Achughbabian, EU:C:2011:807, punt 31, en Mukarubega, EU:C:2014:2336, punt 57). 47 Het recht om te worden gehoord voordat een terugkeerbesluit wordt uitgevaardigd heeft dus tot doel de betrokkene in staat te stellen zijn standpunt uiteen te zetten over de rechtmatigheid van zijn verblijf en over de eventuele toepassing van de in artikel 6, leden 2 tot en met 5, van de richtlijn genoemde uitzonderingen op artikel 6, lid 1. 48

Vervolgens zijn de lidstaten, zoals de advocaat-generaal in punt 64 van zijn conclusie heeft opgemerkt, op grond van artikel 5 van richtlijn 2008/115, „Non-refoulement, belang van het kind, familie en gezinsleven en gezondheidstoestand”, verplicht om bij de tenuitvoerlegging ervan zowel naar behoren rekening te houden met het hoger belang van het kind, het familie- en gezinsleven en de gezondheidstoestand van de betrokken derdelander, als het beginsel van non-refoulement te eerbiedigen."

Deze rechtspraak heeft haar weerslag op de Belgische rechtsorde.

2.

Verzoeker werd niet de gelegenheid gegeven om zijn standpunt op enige daadwerkelijke en nuttige wijze kenbaar te maken.

Was dit wel gebeurd dan had hij elementen rond zijn liefdesrelatie en gezins- en familielevens kunnen aanleveren.

Gelet op het ontbreken van dit formulier hoorrecht stelt verwerende partij simpelweg dat er geen gezins- en familielevens aanwezig is terwijl had zij verzoeker op een ordentelijke gehoord zij deze elementen wel had ontvangen en ermee rekening had kunnen houden.

Er was geen folk aanwezig.

Hierop poneert verwerende dat verzoeker niets omtrent zijn liefdesleven zou verklaard hebben.

Dit is problematisch.

Verzoeker zijn hoorrecht werd geschonden.

*

Het middel is gegrond.”

2.1.2. Uit het administratief dossier blijkt dat door de stad Antwerpen aan verzoeker een vragenlijst werd bezorgd in het kader van het recht om gehoord te worden, met daarin de vermelding dat de vragenlijst vóór 2 juli 2025 aan de gemeente moet worden terugbezorgd. Verzoekers argument dat “geen tolk aanwezig” was is niet van aard om te doen aannemen dat hij moeilijkheden zou hebben gehad om de door hem gestelde vragen te begrijpen derwijze dat hem zou zijn verhinderd om op een adequate wijze informatie te verstrekken over zijn verblijfssituatie. Hij toont immers niet aan dat hij in de termijn die hem werd verleend om de vragenlijst in te vullen zich niet kon laten bijstaan door een vertaler of tolk, en hoe dan ook blijkt dat de vragenlijst ingevuld en door verzoeker ondertekend op 23 juni 2025 aan de gemeente werd terugbezorgd.

Waar verzoeker betoogt dat de verwerende partij “*simpelweg [stelt] dat er geen gezins-en familielevens aanwezig is terwijl had zij verzoeker op een ordentelijke [wijze] gehoord zij deze elementen wel had ontvangen en ermee rekening had kunnen houden*” en zij ook “*poneert dat verzoeker niets omtrent zijn liefsdesleven zou verklaard hebben*”, leest hij de bestreden beslissing verkeerd. Immers wordt er wel degelijk rekening gehouden met verzoekers verklaringen en het feit dat hij met zijn partner samenwoont, doch de verwerende partij motiveert waarom zij van oordeel is dat hieruit geen schending van artikel 8 van het EVRM kan worden afgeleid. Verder verwijst zij naar de vaststelling dat in de vragenlijst door verzoeker geen extra elementen worden aangehaald, hetgeen strookt met de inhoud van de ingevulde vragenlijst niettegenstaande verzoeker de gelegenheid werd geboden om andere elementen bij te brengen waarmee rekening zou moeten worden gehouden.

Verzoeker kon dus wel degelijk zijn standpunt op daadwerkelijke en nuttige wijze kenbaar maken. Een schending van het hoorrecht blijkt derhalve niet.

2.1.3. Het eerste middel kan niet worden aangenomen.

2.2.1. Het tweede middel luidt als volgt:

“Tweede middel: schending artikel 8 EVRM en artikel 74/13 Verblijfwet – schending redelijkheidsbeginsel

De gemachtigde van de minister stelt dat er in casu geen sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM.

Verzoeker betwist dit.

Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven, in de zin van artikel 8 EVRM een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153).

“Verdragsluitende Staten [zijn] er wel toe gehouden om, binnen de beleids marge waarover zij beschikken, een billijke afweging (of zoals verzoeker stelt: een proportionaliteitstoets) te maken tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (zie EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nunez v. Noorwegen, par. 68-69). In zaken die zowel op een gezinsleven als op immigratie betrekking hebben, zal de omvang van de negatieve dan wel positieve verplichtingen van een Verdragsluitende Staat in het kader van artikel 8 van het EVRM afhankelijk zijn van de individuele omstandigheden van de betrokken persoon en het algemeen belang” (EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, Paposhvili v. België, par. 140).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

In casu dient onderzocht te worden of de inmenging noodzakelijk is, met name of de inmenging gerechtvaardigd wordt door een dwingende maatschappelijke behoefte en proportioneel is met het nagestreefde doel (EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 juni 2015, nr. 6009/10, K.M./Zwitserland, § 51 en 53).

Dit vereist dat de verwerende partij een zorgvuldige en redelijke afweging moet maken tussen het belang van de verzoekende partij en diens gezin en familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij immigratiecontrole anderzijds.

In haar beslissing houdt de verwerende partij voor dat een schending van artikel 8 EVRM niet aannemelijk wordt gemaakt.

De vraag stelt zich in hoeverre verwerende partij het gezins- en familieleven van verzoeker daadwerkelijk heeft onderzocht – zie supra schending hoorrecht: verwerende partij heeft niets onderzocht, er was niets eens een tolk aanwezig.

Verzoeker heeft op vandaag nog steeds een liefdesrelatie met mevrouw H..

Zij wonen sinds de aankomst van verzoeker in België samen aan de * te *.

Zij hebben de intentie om hun liefdesrelatie te officialiseren via een partnerschap.

Dit werd hun in eerste instantie geweigerd door de ABS van de Stad Antwerpen doch hier is een beroepsprocedure hangende (de zaak werd reeds ingeleid, conclusietermijnen en pleitdatum werd vastgelegd).

Hiermee werd geen rekening gehouden, van enig daadwerkelijk gevoerd individueel onderzoek is geen sprake.

Dit terwijl de bijgebrachte relatiebewijzen de oprechte en effectief beleefde partnerrelatie in de zin van artikel 8 EVRM wel degelijk aantonen (zie stukkenbundel).

Op 18 augustus 2025 neemt de Dienst Vreemdelingenzaken een bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van verzoeker.

Dit is de bestreden beslissing (stuk 1).

Een beschermenswaardige relatie en gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM wordt wel degelijk aangetoond.

Het is kennelijk onredelijk dat de verwerende partij dit zomaar negeert en deze niet heeft beschouwd als een indicatie van een gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM.

*

Indien verwerende partij een grondig individueel onderzoek had gevoerd was zij op de hoogte van het bestaande gezin- en familieleven van verzoeker, waardoor zij dit bij het nemen van de bestreden beslissing verder in concreto diende te beoordelen op basis van een individueel onderzoek.

Dit individueel onderzoek werd hoegenaamd niet gevoerd.

DVZ heeft in de bestreden beslissing geen minstens onvoldoende rekening gehouden met voornoemde elementen.

Zij heeft geen ernstig onderzoek gevoerd naar de mogelijke impact die een eventuele verwijdering zou hebben op het gezins- en familieleven van verzoeker.

Ieder redelijk denkend mens ziet nochtans onmiddellijk in dat de verzoekende partij en bij uitbreiding diens liefdespartner door de tenuitvoerlegging van de verwijderingsbeslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dreigt te ondergaan ingevolge een inbreuk van artikel 8 EVRM.

Verwerende partij heeft in haar overwegingen onvoldoende rekening gehouden met de gevolgen die de verzoeker en zijn liefdespartner zullen ondergaan ingevolge een verwijdering.

Verwerende partij heeft in haar beslissing een onvoldoende afweging gemaakt heeft van de belangen van de staat aan de ene kant en de familiale- en gezinsbelangen van verzoeker en zijn liefdespartner anderzijds.

*

Het middel is gegrond.”

2.2.2. Artikel 8 van het EVRM bepaalt wat volgt:

*“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen”.*

Het door deze bepaling gewaarborgde recht op respect voor het privé- en gezinsleven is niet absoluut. Het garandeert geen enkel recht voor een vreemdeling om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27) en het kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43). De verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100).

Niettemin kunnen in bepaalde gevallen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

De Raad merkt op dat verzoeker nooit een duurzaam verblijfsrecht heeft gehad in België en dat er dus geen sprake is van een inmenging zoals bedoeld in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. Wel moet onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om hem op zijn grondgebied te laten komen of verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van een 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang. (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106-107). Dit impliceert dat alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar in de belangenafweging moeten worden betrokken. Een belangrijk element van deze billijke afweging is te weten of het gezinsleven in het geding zich ontwikkeld heeft in een tijd waarin de betrokken personen wisten dat de situatie ten aanzien van de immigratieregels van een van hen zo was dat het onmiddellijk duidelijk was dat het behoud van het gezinsleven binnen het gastland meteen al een precair karakter zou hebben. Het EHRM heeft al eerder geoordeeld dat wanneer dat het geval is, enkel in bijzonder uitzonderlijke omstandigheden de terugzending van het familielid dat niet de nationaliteit van het gastland heeft, een schending van artikel 8 van het EVRM betekent (Mitchell v. Verenigd Koninkrijk (dec.), nr. 40447/98, 24 november 1998, en Ajayi en andere v. Verenigd Koninkrijk (dec.), nr. 27663/95, 22 juni 1999; EHRM, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, 31 januari 2006, § 39)

In de mate dat verzoeker de verwerende partij verwijt geen ernstig onderzoek te hebben gevoerd in het licht van deze bepaling en daarbij verwijst naar de schending van het hoorrecht, blijkt uit de beoordeling van het eerste middel dat verzoeker wel degelijk in de mogelijkheid werd gesteld om alle elementen met betrekking tot zijn individuele situatie kenbaar te maken.

Verder blijkt dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met verzoekers samenwoont met zijn partner en met het beroep tegen de beslissing tot weigering van de registratie van de wettelijke samenwoont, doch zij is van oordeel dat dit evenmin automatisch recht geeft op verblijf anderzijds.

Bij de beoordeling van het eerste middel werd ook al geoordeeld dat de verwerende partij terecht heeft vastgesteld dat door verzoeker geen extra elementen werden aangehaald. Met andere woorden toont hij niet aan dat er in zijn geval sprake zou zijn van de bijzonder uitzonderlijke omstandigheden die moeten worden aangetoond opdat in de huidige situatie een schending van artikel 8 van het EVRM kan worden aangenomen.

De verwerende partij komt tot de conclusie dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM. Verzoeker kan dus niet worden gevolgd waar hij betoogt dat geen ernstig onderzoek zou zijn gevoerd naar de mogelijke impact van een verwijdering op zijn gezinsleven. Verder kan de Raad alleen maar vaststellen dat verzoeker poneert dat een onvoldoende belangenafweging werd gemaakt en daarmee aangeeft het niet eens te zijn met de verwerende partij, maar geen concrete argumenten bijbrengt waaruit zou blijken dat op kennelijk onredelijke wijze zou zijn vastgesteld dat geen schending van artikel 8 van het EVRM voorligt. Dit klemmt des te meer nu één en ander in lijn is met de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat stelt dat staten het recht hebben om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen in het buitenland. Staten hebben geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM 9 oktober 2012, nr. 33917/12, Djokaba Lambi Longa vs. Nederland, par. 81; en EHRM 3 oktober, nr. 12738/10, Jeunesse vs. Nederland, par. 101).

Verzoeker brengt geen andere argumenten bij dan deze die hiervoor werden beoordeeld en toont niet aan dat de verplichting die artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet oplegt om bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening te houden met het gezins- en familieleven ruimer moet worden ingevuld. Verder oppert hij geen bezwaren inzake het hoger belang van het kind en zijn gezondheidstoestand, als elementen waarmee krachtens deze bepaling ook rekening moet worden gehouden.

2.2.3. Het tweede middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 251 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig maart tweeduizend zesentwintig door:

A. WIJNANTS,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
C. VAN DEN WYNGAERT,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS